

den debat og kan få udviklet de bedst mulige metoder til at tage sig af de børn og sikre, at de får et godt liv.

Til hr. Søren Krarup: Jeg mener ikke, man kan gøre et lille barn på 1 eller 2 eller 3 år ansvarlig for sit eget liv og sige, at det barn skal selv sørge for at tage sig af, hvad der er godt eller dårligt for det. Det mener jeg faktisk vi har et ansvar for.

Jeg er helt enig med fru Pia Kristensen i, at der kan være ting, som vi ikke kan ændre med penge, at det ikke kun er økonomien, der spiller en rolle. Men omvendt mener jeg også, at der er mange tilfælde, hvor det er økonomien, der er afgørende. Jeg mener f.eks., at en del skilsmisser skyldes, at man har for snævre økonomiske vilkår. Hvis man havde lidt mere at gøre godt med i dagligdagen, kunne det være, at man kunne finde ud af at få parforholdet til at fungere igen i stedet for de konstante diskussioner om, hvor pengene til huslejen skal komme fra, om man kan tillade sig at bruge penge på en god bøf en dag, eller hvad det nu kan være. De diskussioner kunne man undgå, hvis man vidste, at man havde penge nok.

Så er der spørgsmålet om, hvor mange midler der bruges på forebyggelse. Jeg mener netop, at det påviser problemet, for når der bliver brugt så mange ekstra midler på forebyggelse, og der alligevel bliver tvangsfjernet mange flere børn, kan man spørge: Skyldes det, at det har virket? Har vi fundet flere børn, som ellers ville have haft det meget dårligt og ville være kommet ud i store problemer, eller er det, fordi antallet af problemer er steget? Det ved vi ikke, og det er dét, der er behov for, at vi får noget mere viden om. Selvfølgelig skal vi ikke tvangsfjerne børn, hvis det ikke er nødvendigt. Vi skal gøre, hvad vi kan for at forhindre, at det bliver nødvendigt, og det er dét, jeg gerne vil have, at vi får noget mere viden om.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg har i mange tilfælde haft den opgave at være bisidder for tvangsfjernede børns forældre og har her oplevet, hvordan socialforvaltningerne netop ud fra en påstået viden, ud fra deres adfærdsvidenskabelige fordomme, hævdede, at forældrene var totalt uegnede. Det vil sige, at man sad over for en objektivitet, der var højt, højt hævet over de stakkels forældre, der tryglede og bad og talte for døde ører.

Der kan godt være situationer, der berettiger en tvangsfjernelse, det er fuldstændig rigtigt. Men man skal blot gøre sig klart, at der findes ingen højere objektiv viden, der kan fritage dem, der fjerner børnene, fra ansvaret. Det vil sige, at man altid må gøre sig klart, at i de sager er det på eget ansvar, man handler. Man handler ikke på en videnskabs ansvar, og den egentlige menneskemishandling, menneskeforagt, ligger i, at man tror, man kan tale ud fra en objektiv viden og derfor være hævet over dem, man har med at gøre.

Det kan være nødvendigt at tvangsfjerne børn, det er fuldstændig rigtigt. Men det skal altid være på fjernerens ansvar, det skal ikke være ud fra en bedreviden, som reducerer de stakkels forældre til det skidt, en sagsbehandler træder på.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg er fuldstændig enig i, at det er dem, der foretager tvangsfjernelsen, der er ansvarlige, at de skal kunne begrunde det, og at man ikke skal gøre det, bare fordi man er uenig i den måde, børnene vokser op på.

Der er mange forskellige hjem, og der er mange forskellige normer, og det er væsentligt, at vi ikke forsøger at tvinge nogle bestemte normer ned over hjemmene og siger, at hvis hjemmene ikke lever op til dem, jamen så tvangsfjerner vi børnene. Men når man har truffet den beslutning, at det er nødvendigt at tvangsfjerne et barn, for at det ikke skal blive vanrøgtet, og vi skal finde ud af, hvad der så skal ske med det barn, mener jeg, det er vigtigt, at vi har nogen viden. Det er ikke en eksakt videnskab, hvor tingene kan måles og vejes på samme måde som i naturvidenskaben, men derfor kan man alligevel godt have nogen viden om, hvilke typer behandling som er godt for barnet, og hvilke måder at anbringe barnet på er gode eller ikke gode.

Der har været nogle projekter, hvor man har sendt børn ud på overlevelsesture osv., og hvor det efterfølgende har vist sig, at det faktisk var skadeligt for barnet, og der er nogle andre projekter, hvor der er nogle formodninger om, at de virker. Men i øjeblikket er det ren formodning alt sammen, fordi vi ikke har viden om, hvad der er godt, og hvad der er dårligt, og det er det, vi efterlyser mere viden om.